

V tiskovni, četrtletni in solotni izdaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom za vse leto 8 gl. — k. za pol leta 4 „ — „ za četrt leta 2 „ 20 „

Po pošti:
Za vse leto 10 gl. — k. za pol leta 5 „ — „ za četrt leta 2 „ 60 „

Vredniti in opraviti je v gospodarskih ulicah (Herrengasse) št. 117.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaila:
Za navadno dvestopno vrsto se plačuje 6 kr., če se natisne 1krat. 5 kr., če se tiska 2krat. 4 kr., če se tiska 3krat. Veče pismenke se plačujejo po prostoru.
Za vsak tisk je plačat kolek (štampelj) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Št. 15.

V Mariboru 4. februarja 1869.

Tečaj II.

Tiskovna pravda „Slov. Naroda.“

(Dalje.)

V vsem tem sem dokazal, da je vse to, kar mi je g. tožnik v tožbi našteval ali zgodovinske dogodbe, po učenjakih dognane, ali pa razmere današnjega življenja, o katerih se lahko vsak trenotek prepričamo. Vse te istinite pričine pa vkup so toliko dokazljive, da se ne moremo čuditi, če vidimo danes slovenski narod na tako nizkem stanju omike in v tako beraških materialnih razmerah in ne bo se nam treba vprašati, komu se imamo za vse to zahvaljevati. Iz tožbe same mi sicer ni razvidno, ali g. državnemu tajniku vsi v tožbi navedeni stavki veljajo kot resnični ali ne, to pa smelo trdim, da je njegovo dokazovanje, da je „Slov. Narod“ z navajanim kalil javni mir, pravi monstrum kazenskega dokaza. Vse dokazovanje je odpravljeno v dveh stavkih. Prvega nahajam tekoj v početku tožbe, kjer pravi: ein artikel, welcher geeignet ist und aus welchem daher das bestreben hervorgeht. Moram reči, da moja glava nima tako občutljivih organov, da bi umevala tu zvezo med premiso in sklepom, in da mi je razložna zveza (causalnexus) med sposobnostjo „eignung“ in namero „bestreben“ popolnoma nejasen. Ravno tako abnormen je drugi stavek tožnikovega dokazovanja. Ko je povzel članekov zadržaj, prav komodno reče: daher ist das vergehen in mehrfacher beziehung begründet. Svoje „mehrfache beziehung“ pa samo z enim razlogom podpre, in kake so to razlogi! On pravi: kajti ako se vpraša nepristranega (unbefangenen) bralca, ali je ta članek po tem, da bi dražil in spodbujal druge k sovraštvu proti nemškemu narodu sploh in proti nemški duhovščini posebej, moral bo to vprašanje brez dvombe potrditi. Gospod tožnik se je s tem stavkom prav vsemu resnemu dokazovanju odpovedal in naravnost sodbo priznal, ne tukajšnji visoki sodnji, ampak nekemu nemogočemu sodišču nepristranskih sodnikov, katerih sedanji kazenski pravilnik nikjer ne pozna. Pa ko bi jih poznal, jaz trdim, da ga dandenes ni politično in — tu bi trebalo tudi juridično izobraznega bralca — ki bi bil pri vprašanjih te baže nepristransk. Svojo sodnijo bi mogel g. drž. pravnik le sestaviti iz vrste onih ljudi, ktere nemški kulturopisec Riehl imenuje „Bierkruglister“, ljudska govorica „Spießbürger“, pismo pa ljudi, ki niso ne gorki ne mrzli, ampak mlanci, ki naj se torej izbljujejo. On hoče v zadevi, ki se tiče moje svobode, moje časti in prihodnosti, prepustiti sodbo ljudem brez razuma za skupnost „ohne Gemeinssinn“. Proti takim sodnikom bi moral protestovati. Pa ko bi jih jaz tudi hotel dopustiti, ko bi jih dopustil kazenski red, potem trdim, da ne bi morali z „ja“, odgovarjati, ampak trdim, da bodo rekli: „ne“. In g. drž. pravnik mi bo priznal, da postavna domneva zame govori, kajti človek in njegovo dejanje je toliko časa pošteno, dokler se mu nasprotno ne dokaže, kar se pa tu ni storilo.

Denes sem dokazal, da obtoženega članka pred tiskanjem nisem bral; na dalje sem dokazal, da članek nima kvalifikacije za §. 302 k. z., posebno da v njem o poskušnji škuvati proti nemški duhovščini sedanjega časa ni niti sluha; torej mislim, da se nisem niti pregreška niti prestopa krivega storil. H koncu bi le še nekoliko kratkih opomb izprosil. S postavdajo 21. decembra 1867 so se avstrijski narodi kot polnoletni oklicali. Ako tako izrečena polnoletnost ni puhla fraza, mislim da se sme narodom brez vse bojazni prepustiti, da se med seboj razgovoré o tem, kaj ima drug od drugega tirjati in kaj drug drugemu dati in priznati, in da se sme torej tudi časnikarskim zastopnikom teh narodov dovoljevati najsvobodnejša beseda. Le ako se bodo mednarodne razmere vsestransko pretresovale, je mogoče, da se odpravi ošabnost vladajočega in pa brezupnost drugih služočih narodov. Le ako se po mejusobnih razgovorih pogodé narodi o svojih tirjatvah, ktere ima narod do sonaroda in države, bo mogoče napraviti v Avstriji toliko potrebno zvezo in spravo vseh narodov, in jaz mislim, da je časnik, ki je na eni strani podiral ošabnost, na drugi pa odpravljaj brezupnost kazaje na narodne pravice in spodbudovaje k delu, pripomogel iz svojega stališča, da se Avstrija enkrat konečno vredi, da je tak časnik torej bolj delal za javni mir in red, kakor pa ga kalil.

(Dalje prih.)

0 značaji slovanskega naroda.*)

Govoril R. B.

Vseumu božanskemu se je prilično zdelo dovoliti, da se slovanski narod opasan močnim pasom občnega, čeravno v več narečij razdeljenega jezika množi kakor listje na drevju, trava na ledini, pesek v morji; Slovan stanuje, kder basenski Triglav moli v sive oblake, kder Jadrna pere nogo slovanskim tlom, kder krševiti Velebit ponosno gleda na črnogorske soklove junaške, rokojoče se s solznatimi bratovi okoli plačočega Balkana, kder na podnožji velikanskega Kavkaza krasne deklice zrcaleče se v Venčanega morja gladini zlato runo predejo, kder Petropavlovsk namače svoje stalo v Tihem oceanu, kder je Peter veliki iz morave podignol mesto krasnih poslopij, vsaj po Beringovi cesti donijo glasovi slovanski v svobodno Ameriko. Slovani posedujo pol Evrope in obilno tretjino Azije, šteječi 80—85 milijonov ljudi; po pravici se tedaj ponašamo, ka solnce nikdar ne zatone z obzorja slovan-

*) Listek.

skega. Razve Arabov, kateri so nekda gospodovali od Malake do Lisabona, pravi Schlözer, ni naroda na vsem svetu, kateri bi si svoj jezik, svojo moč in svoje naselbine tako neizmerno daleč bil razširil.

Prvotna domovina Slovanov je Indijsko, kar očitno dokazuje sorodnost njihovega jezika s sanskrtskim. Preselitev odonod se je vršila več stoletij, ako ne celih tisoč let pred zveličarjem, kar glasno svedoči slovenska imena gor, krajev, rodovin, rek itd. za prastare dobe. — Davni poganski Slovani so čestili enega najvišjega boga, začetnika nebu in zemlji, po tem razve drugih Peruna, beléga boga izvirnika vsega dobrega in črnega boga, stvarnika vsega hudega, tedaj dvoje načelo, dobro in zlo; prisega jim je bila sveta. Bogoslužje se je godilo v hramovih postavljenih v posvečenih gajevih, kder so navadno darovali in prorovali; mrličje sežigaje prepevali so žalostne pesmi.

Oziroma na državno življenje so Slovani preselivši se v Evropo bili omikan narod živoči po mestih pod vodstvom starejšinim. Ustava je bila ljudovladna; bojevali so se zvečine peši, včasih tudi jezdeci s ščitovi, mečevi, pračami, strelami, sulicami in strelcami. Poštenost brez zlobe in zvičaj bila je njihova poglavita krepost. Svobodi so bili sevsema udani ter gostoljubni proti tujcem. Živeli so se iz poljedelstva in živinarstva, tirali tesarstvo, kovaštvo, stavbarstvo, ladjarstvo, ihrarstvo, remenarstvo, rudarstvo, rezbarstvo. Avarom so v šestem stoletju ladje tesali in popravljali. Ljubezen slovanskih žen do svojih tovarišev bila je tolika, ka so dostikrat po njihovi smrti svojevoljno se zročile beli ženi v naročje. Beračev in potepuhov ni bilo videti. Zakoni so prehajali od ust do ust, a pozneje so je knezi nadržali na deske. Glede na jezik ovajajo prestare pesmi nabrane med Rusovi, Srbovi, Čehovi in drugih panogah slovanskega naroda po svoji izvirnosti dosti starejšo dušno omikanost narodno, nego se je dosle mislilo, kar brzo previdi vsakternik pogledavši v spominike sezajoče v neznaboško dobo. Isto resni zelo popolna in obilnim besednim bogastvom ovenčana Cirilova prestava sv. knjig, ter razložno oznanjuje dobo, za katero je treba bilo priprave mnogo stoletij. — Toliko bodi splošno omenjeno, sedaj pa nekoliko črtic o značaji slovanskega naroda.

Šafařík uči, ka Slovan hoté prebirati knjigo napisano v tujem jeziku o domači zgodovini, zemljepisji, narodopisji, stavopisji itd. mora jo po pravici le plašno in bojazljivo razgrniti, že poprej dobro vedé, ka se jegov narod psuje: dve tretjini takih spisov ne obsezate druga, nego popačenje in zaničevanje slovanskega narodnega značaja. Kar svet stoji, ni se njenega naroda na zemlji doteknola toliko nemilosrdna osoda. Kar so Hunovi, Gotovi, Avari, Frankovi, Madjarji napadali poljedelna in trgovinska ljudstva, in jih nekoliko pokončali, plodi se črtenje in preganjanje iz življenja v spise in vzpet iz spisov v življenje, a ni kriv nedostatek dobre volje pisateljske sednjih narodov, da se ne ponavljajo v 19. stoletju za Slovane prizori Dragotina velikega, Henrika ptičarja, Henrika leva, Vojteha medveda, Alma, Arpada. Posamnih šipkov in cvetic ni težko natrgati za trnov venec.

Previdnost božja, ki med temo listja in milijoni ljudi ni dveh povse enakih postavila v bitje, še dosti menje je ustvarila dva popolno enaka naroda, in ista vsevladajoča moč, ktera je povzdignila vsakega posamnega človeka z glavo proti nebeški svetlobi, noge pa pripela k zemeljskemu mraku, podelila je tudi vsakemu narodu prisoj in osoj, to je solčno in senčno stvar, da spoznavši to nasprotje oživi se vsak pojedinec ter razvija svojo moč. Bodimo pravični in ljubimo svoj narod, toda ne črtimo drugih. Kteri narod ni ponosen na se? Francozi pravijo: mi smo Francozi! Angleži: mi smo Angleži! Nemci: mi smo Nemci! pa tudi Danovi: mi smo Danovi! Portugizi: mi smo Portugizi! in kdo jim to zamerja? Jeli mi Slovani ne bi smeli častno izreči: mi smo Slovani! Narodna samosvet in ponosno samočutje rodi rodoljubnost in budi razne narodne kreposti. Kdo bo se čudil, ako v značajni obrazini slovanski opazi nektare otenjenine? Ta redka prikazen je le izninka ali posamnost, nikar pravilo ali občenost. Kako bi se tudi narod tako daleč razširjen, od drugih ljudstev okrožen in prepleten, po toliko nezdodah, toliko bojovih in nesrečah, vsakod leščal oziroma na moč in veljavo brez vsake maroge? Kdo ni bral v zgodovini srednjega veka, kar se je godilo z Obotriti, Polabljanji, Pomorjani, Sorbi in drugimi Slovani med Vzhodnim morjem in Karpati, dokler njihovih ostankov pod sovražnim francoskim in nemškim mečem ni doletelo tisto, kar Peruane pod španskim? Jeli jih niso imenovali nepoštene, ter do 1608 in 1613. leta izpahnili iz vseh obrtniških skupčin in cehov, da bi jim tako zaprli pot do dušnega razvitja? Jeli ni imela Rusovska svojih tatarskih bojev, Poljska kozaskih, križniških in domačih? Kdo ne pozna žalostne osode Česke v 17. stoletju? Kaj še bi le rekli Srbovi, Hreogovci, Bošnjaki in Bolgarje, ako bi tožili svojih prededov in svojo revščino in trpljenje? Balkan bi se utopil v solzah in preleti krvi, koliko so je pretočili pod turškim kopitom vzdihavajoči bratje naši! Je li čudo, kliče Herder premišljujoči te nesreče, ako se je po stoletjih sužnega podvrženja in največe togote tega naroda spremenil jegov mehki značaj v sumljivo, okrotno in robsko lenost? Pa vendar, pristavlja isti pisec, povsod, posebno v deželah, kder uživajo nekoliko svobode, pozna se še njihov stari značaj. Bašti pozna se in jači den na dnoma stari značaj. — Telesnost tega velikanskega naroda je jako različna po podnebj, pod katerim stanujejo razni

rodovi. — Poprek so Slovani srednje velikosti, močnih kosti, primerne zrasti, jako velike prožnosti, in mišične žilavosti. Znak belkastih in plavkastih lasi je vsem Slovanom obči, in celo pri južnih rodovih ste ga zapravili mnogo menje priroda in podnebje, nego umetnost. Ta in tudi večja belina kožna pred drugimi narodi spominajo na prvotna ali konči dolgotrajna bivališča na severu. Zdi se, ka so med vsemi Slovani vzhodni, severni in zapadni ohranili najčistejši telesni oznak rodni, južni pa najboljše skalili. — (Dalje.)

Dopisi.

Iz Ljubljane A. T. Pisal bi rad kaj o volitvah za mestni zbor, a nič kaj se mi noče. Pri taci razmerah, kakor so na Slovenskem vzlasti pri nas v sedanji dobi, ne ve človek, ali bi se bolj jezil nad ljudmi v domačem taboru, ali nad renegati. Saj bi še marsikdo agitiral, ko bi se dalo in bi ne bilo vse skoro demoralizirano za jalovo ljubljansko-slov. politiko. Ne davno sem govoril z nekim prostim a jako rodoljubnim ljublj. meščanom ter ga vprašal, ali bode letos kaj pridno delal za narodne kandidate za mestni zbor. Pa kaj mi je odgovoril? Kakor si postiljajo, tako bodo ležali; volit bom šel narodne, agitiral pa ne bom, ker vem, da je vsako delovanje zastonj. Saj zadnji zbor nam nima tudi nič boljšega pokazati, nego poprejšnji nemškutarski. Uradni jezik je bil pod narodnim županom nemški, kakor poprej; govorilo se je v sejah nemški, kakor ob času Bachovem; ne vem zakaj bi se potem trudil le za osebno čast naših ljudi. — Tacih misel so torej ljudje v Ljubljani, taci misel bodo tudi ostali, če bomo držali roke tako navskriž, kakor smo jih držali doslej. Na delo torej, vsak dan smo bliže tistega dne, ki nam bo prinesel ali čast ali pa sramoto! Tagblatt se z nami vred že veseli ljudskih taborov tako, da nam veselja več ne more prikrivati. Kdor ga na tanko opazuje, vidi da se je nad Slovenci že zelo izpraznil. Zmanjka na zadnje tudi gradiva za črnenje narodnega delovanja. Kedar se tabori po Slovenskem začno (ako se jim v svobodni Avstriji kaj človeškega ne primeri, bode to kmalu), potem bo zopet dlako klal in obe „Pressi“ na kolone povabil, da bodo glodali in veselili se po svoji šegi.

Iz Zagreba, 31. jan. [Izv. dop.] Naša banska konferencija se je razpustila. Ob priliki, ko je zakonski osnovi o preustrojenji županiji, občin in zadrug, in o vredjenji urbarskih zadev v roke dvornega svetovalca Zlataroviča položila, se je ta zahvalivši izjavil, da bo vlada, če bo za dobro spoznala, te zakonski osnovi kot kraljeve propoziciji saboru predložila, ki se ima ob kratkem sklicati. Želeti je bilo vsekako, da bi bila banska konferencija, predno se je razpustila, še osnovo tiskovnega zakona izdelala, kajti pri nas — horribile dictu — še zmerom Bachov tiskovni zakon vlada. Ni se bilo sicer od naše banske konferencije zelo liberalne osnove novega tiskovnega zakona nadjati, pa za nekoliko procentov bi bil gotovo liberalnejši, nego je absolutistični Bachov zdaj obstoječi zakon. Pa za vlado, kakoršna je naša, je absolutistični tiskovni zakon ščit, pod katerim se mirno spava, in zato je gotovo v njenem interesu, da v tem pogledu pri starem ostane. — Naše zemeljsko finančno ravnanje izgubi — tako je finančno ministerstvo v Pešti odločilo — iz svojega naslova pridevek „zemeljsko“, ter se bo za naprej pisalo samo: finančno ravnanje. Cela naša finančna avtonomija je bila do zdaj samo v praznem naslovu, odsihdob je pa še v naslovu ne bo. Pa to je samo prvi korak. Drugi naslednji korak pa bode, kakor se govori ta, da se ho Hrvaška in Slavonija v dva finančna kotara razdelila, enako onim četrnajstim finančnim kotarom, v ktere je Ogrska z Erdeljem razdeljena. O volku pravi narodni pregovor, da dlako menja, svoje krvoločne misli pa ne. Magjari se pa niso še niti v eni dlačici spremenili, oni so ostali naproti nam stari — možje — kakoršni so bili pred letom 1848, ter nas še zmerom imajo za čredo ovac, ki se ima gojiti samo za njih rabo. — O železnici od Karlovca do Reke se tudi nič več ne čuje. Tačas, ko je veljalo Rečane za sebe pridobiti, tačas so Magjari pošiljali cele trume inženirjev, ki so imeli železnično progo od Karlovca do Reke premeriti, postavilo se je v ta namen pet inspektoratov, v novinah je bila ta železniška proga vsak dan razpravljana; vse to je Rečane zaslepiło, in kdor ni fratele ungareze pred njimi v zvezde povzdigoval, ta je bil tepen in kamenjan. Denes je druga. Inženirji so zginiti, pet inspektoratov se je na dva zmanjšalo, ki pa tudi od denes do jutri životarijo in članki o tej železniški progii so denes bele vrane v časopisih. Nočem reči, da se ta železnica ne bo nikdar delala, jaz tukaj samo toliko konstatiram, da je denes ad graecas calendae odložena in to je dosti. Delala se bo, ali še le tačas, ko se bo ogrska železniška mreža do dobrega prepredila. Če bo Magjarom potem še kaj groša ostalo, potem še le smemo upati, da bodo v svoji milosti tudi nas in Rečane skozi veliko okno pogledali, kar se delanja železnice tiče; do tistih mal bo pa še veliko Save izpod zagrebskega mosta steklo. Magjari znajo bolje računati, nego drugi posvetni otroci. To svojo računarsko vednost so posebno v nagodbi z Avstrijo sijajno pokazali. Ravno tako računijo gledé karlovsko-reške železnice. Zarad kršnih tal utegne ta proga še bolj draga biti, nego je bila ona čez Kras, za ta denar pa morejo oni na svojih ravnih pustah tri do četrkrat toliko progo izdelati, in nazadnje jim ta železnica še zmerom more služiti ali kot šiba, s katero se bodo še za naprej Rečani krotili, ali pa kot meka, s katero jih morejo v svoj sak vabiti. Rečanom se pa lahko reče: vidite tako le se korenje strže. Vsaka kosa pride enkrat na svoj brus, zdaj je enkrat vaša na ognjilo!

Vsled smrti dr. Luke Petroviča je mesto narodnega zastopnika za kapitolsko stran Zagreba izpraznjeno. Volitev še ni razpisana, pa že se je začelo korteševanje za tega ali onega kandidata. Govori se, da niti vlada, niti narodnjaki ne bodo kandidatov postavljali. Vlada zato ne, ker vé, da ako bi ravno pri tej volitvi s svojim kandidatom padla, vendar večine v saboru ne bi izgubila; narodnjaki pa zato ne, ker dobro vedo, da ako bi ravno pri tej volitvi zmagali, vendar se ne bi do večine v saboru prikopali, in zato

boste glavni politični stranki pri tej volitvi s prekrizanimi rokama od strani gledale. Kandidata, ki sta se do zdaj postavila, reprezentujeta, eden naime odvetnik Poh mestjanski, drugi kanonik Jandrič pa duhovni stališ. Tako zvani kapitolski volilni okraj je do zdaj še na vsakem saboru po kakem kanoniku zastopan bil, in ta tradicija se hoče od neke kapitolske stranke še naprej ohraniti med tem, ko druga stranka duhovnega zastopnika ne mara, ter meščana podpira. Teško je reči, čegava bo zmaga, kajti nasprotni sile so precej enake. Bolj pa ko ta naša volitev, zanimajo nas volitve v Magjarski. Naši narodnjaki moralčno stojé levičnjakom na pomoč, kajti od magjarskih levičnjakov si več pravičnosti nadjajo, nego od Deakovcev, pa bi dejal, da se varajo, kajti vrana je črna, ali jo pogledaš od desne ali od leve strani.

Iz Trsta, 31. jan. — („Pod lipo.“) Prvi snopič knjige „Pod lipo“, ali zbirke raznih spisov, to je, pripovedek, pogovorov itd. odmenjene za poduk in tudi za kratek čas slovenskemu ljudstvu, zlasti kmetom, in porabljuje doma, v šoli in v čitalnicah“ se je razposlal za mesec januar danes čitalničnim vodstvom in še drugim za razdelitev. Tukajšnji naši vrli Slovenci so brzo segli ali timveč prav „hlástnili“ po njem. Dejo, da se jim zelo prikupuje. Nije dvombe, da bi tudi drugi Slovenci bili prav zadovoljni s to knjigo. Naj si jo tedaj blagovoljno naročijo — pri meni v Trstu ali pa tudi pri čitalnicah, in to brž ko bo mogoče, da zvem ob pravem času, koliko natisov da moram prihodnjič napraviti. Plačuje se za vsak snopič 10 soldov, za 6 tedaj 60 kr.; in za 12 en goldinar in 20 soldov. Vsak mesec izhaja en snopič. Knjiga bo imela konec leta okol 300 strani. Prodajal jo bo v Trstu Julij Dase na ulici imenovani „Ponte Rosso“, kakor sem že prej oznanil. — Se lepo priporočam!

J. G. Vrdelski

(stan „Via Farnedo casa Svetina N. 28. primo piano.“)

Politični razgled.

Pripoveduje se Taaffejeva beseda, da bi postava o obligatoričnem civilnem zakonu ne dobila najvišega potrjenja. Tudi bi neki duhovstvo odstopilo od svojega upora proti verskim postavam, ko bi se ne potrdil oblig. civilni zakon.

Dosedanji voditelj hrvaško-slavonske dvorne kancelarije fcm. bar. Kusevič je svoje službe odvezan, ker je kancelarija sama razpuščena. Hrvaški zbor se ne bo še tako hitro sklical. V Reki se bodo neki zopet volili avtonomisti v deželni zbor, iz ktere ga bodo kakor dozdej tekoj zopet izstopili.

V velikem Bečkereku se je bila 28. jan. sešla velika srbska konferencija najodličnejših liberalnih osebnosti iz Banata in Bačke. Več kakor 300 rodoljubov se je je udeležilo in enoglasno sklenilo, da se ima narodnostno vprašanje rešiti na podlagi zgodovinskega prava; da naj se podpira hrvaški narodni proklamirani samostojnosti ter celokupnosti in avtonomiji Erdeljske; naj se nadalje podpira državno-pravno stališče ogrske opozicije, demokratična liberalna državna načela in avtonomija slovanske dežele tikraj Litve; naj se podpira politika neintervencije in osvobodjenja vzhodnih narodov; konečno se je sklenilo, da bodo Srbi postopali v porazumljenji z Romani. Drugje so počastili ogrski Srbi potujočega generala Stratimiroviča z baklado v dokaz, da se strinjajo z njegovo politikom.

Srbska vlada je neki prav dobro z orožjem in drugimi potrebščinami za vojsko oskrbljena.

O turško-grškem razdvoji se čuje: Grof Valevski je prišel v četrtek dopoldne v Atene. Še isti dan je izročil francoski poslanec Bande deklaracijo grški vladi in jej dal 8 dni odlaga, v katerem času ima grška vlada odgovoriti. Vsi zastopniki tujih vlad v Atenah so se porazumeli, da hočejo krepko podpirati korake francoskega poslanca. Vendar se ni nadajati, da bi Grčija odgovarjala, predno preteče dani jej obrok.

Razne stvari.

* (Dobro podučeni nemški organi za slovenske koristi?) O svojem času je bil g. dr. Vošnjak v našem listu z odprtim pismom poslancu Lohningerju do krajarja razkril denarstvene razmere med štirskimi Slovenci in dež. zborom. Slovenci in nemško-slovenski listi so razen „Sl. Gosp.“ skoraj popolnoma molčali o tej stvari, dasiravno so prav o tistem času nemškutariji na vse pretege kričali, kakadenarna izguba bi zadela štirske Slovence, ko bi se ločili od svojih nemških sosedov. Vrli „Slov. Gospod.“ je nedavno v krajšem spisu vso zadevo še enkrat razložil svojim bralcem. Spis smo ponatisnili tudi mi in odtod je prišel k vredništvu dunajske „Zukunft“, ki je sestavek slabo prestavila in kot uvoden članek tiskala, a po stari razvadi zamolčala vir, iz ktere ga je zajemala. Da „Zuk.“ o naših stvareh ni natanko podučena, jej ne moremo toliko zamerjati, dasiravno bi bila tudi ona lahko vedela in v svojih lastnih listih brala, da je na Ljutomerskem taboru g. dež. poslanec dr. Prelog govoril o finančnih razmerah, kateri jej je potem na njeno prošnjo tudi date svojega govora poslal in jih je „Zuk.“ kmalo po taboru tiskala. Tudi bi bila „Zuk.“ lahko vedela, da je na podlagi deželnih računov in proračunov g. dr. Vošnjak natančno razložil denarstvene razmere št. Slovencev; saj je ona sama od g. dr. Vošnjaka prestave tirjala. Da je „Zuk.“ zmešala ljutomerski tabor z „odprtim pismom“ in dr. Preloga z dr. Vošnjakom, ne pomeni mnogo. Da pa ljubljanski „Triglav“, ki bi vendar imel o vsem tem podučeni biti, take zmotnjave brez popravka iz „Zuk.“ ponatiskuje, dasiravno so mu slov. listi vso stvar jasneje in mnogo poprej razložili, to je prekarakteristično za našo — časnikarsko zgodovino, da bi se tú pozabljenja ne otele.